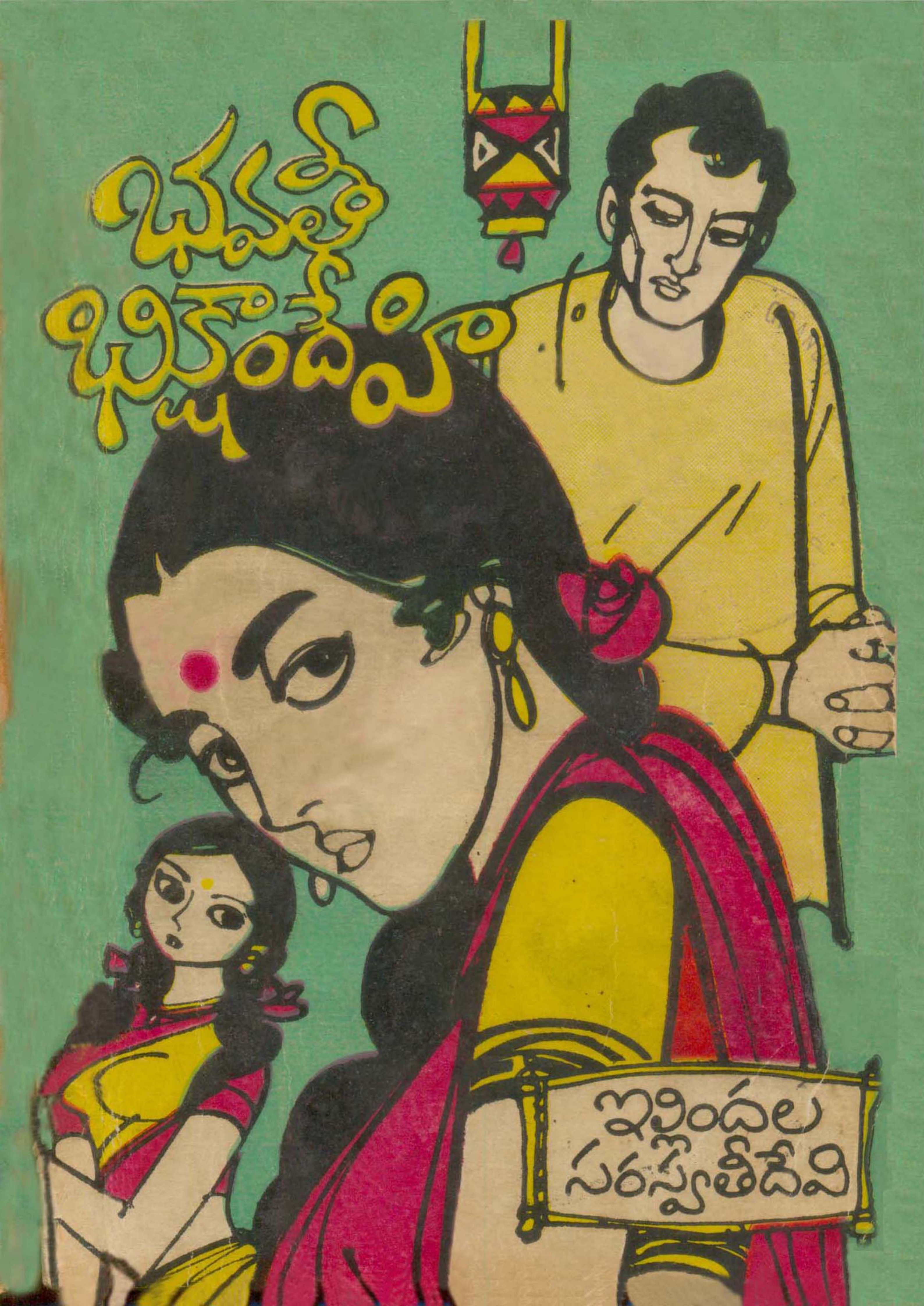
భవతీ
భిక్షాందేహి
ఇల్లిందల
సరస్వతీదేవి

భవతీ భిక్షాందేహి

ఇల్లిందల
సరస్వతీదేవి

భవతీ భిక్షాందేహి !

(జయశ్రీ మాసపత్రికలో సీరియల్‌గా ప్రచురించబడినది.)

మొదటి ముద్రణ : ఫిబ్రవరి, 1976

ఇల్లిందల సరస్వతీ దేవి

టైటిల్ ఆర్ట్ : బాలి

ప్రింటింగ్ :
శ్రీ రాయల్ ప్రింటర్స్
విజయవాడ.

పబ్లిషర్స్ :
నవయుగ బుక్ సెంటర్
ఏలూరు రోడ్, విజయవాడ-520 002.

వెల : రూ. **100/-**

నా మాట

అండలేని ప్రతివ్యక్తి బ్రతకటానికి యాచించ నవసరంలేదనీ, కష్టపడి ఆత్మ గౌరవాన్ని సంపాదించుకుని ఉన్నత స్థాయికి చేరవచ్చునీ ఈ నవలలో చెప్పటానికి ప్రయత్నించాను. నా ప్రయత్నం విజయవంతమైతే కృషి ఫలితము యువతరానిది.

ఈ నవలను ధారావాహికంగా ప్రచురించిన జయశ్రీ సంపాదకులకు నా కృతజ్ఞతలు.

ఫిబ్రవరి, 1976. **ఇల్లిందల సరస్వతీ దేవి**

ఈ నవల జయశ్రీ మాసపత్రికలో సీరియల్‌గా ప్రచురించబడినది.

భవతీ భిక్షాందేహి !

"భవతీ భిక్షాందేహి !"

తడకతో కట్టిన గేటు పక్కకు జరిపి ఆవరణంలో అడుగుపెట్టిన కృష్ణమోహన్ రెండు ప్రక్కలా విరియబూసిన ముద్దబంతి చెట్లను కన్నుల పండువుగా చూస్తూ, వాటి మధ్య వేసిన సంక్రాంతి ముగ్గులనూ గొబ్బెమ్మలనూ తొక్కకుండా పక్కకు తొలగి సింహద్వారము సమీపిస్తున్న కొలదీ అడుగులు మందంగా వేస్తూ వచ్చి చావడిలో నిలబడ్డాడు.

పన్నెండు సంవత్సరాలు వెళ్ళీ వెళ్ళని కృష్ణమోహన్ మెరుగు చామనచాయలో కళగల ముఖంతో చూపరులను ఇట్టే ఆకర్షిస్తాడు. చురుకైన కళ్ళు ! అతడి ముఖం చూడగానే ఎవరికయినా వెంటనే పలకరించాలనిపిస్తుంది. చిన్న లాగు వేసుకొని దానిమీద లుంగీ కట్టుకున్నాడు. అంచులేని తువాల భుజాల మీదుగా కప్పుకున్నాడు. ఎడమ చేతికి జోలె తగిలించుకున్నాడు.

"భవతీ భిక్షాందేహి !"

అతడు వచ్చి ఐదు నిమిషాలు కావచ్చింది. మనిషి అలికిడి లేదు. వెనక్కు తిరిగి అతడు సింహద్వారం దాటుతున్నాడు.

"అదేమిటోయ్ ! అలా అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నావేంటి, ఒక్క నిమిషం ఉండు" తాడుతో కట్టిన కళ్ళజోడు ఫాల భాగం మీదికి ఎత్తి పట్టుకొని లెక్కల దస్త్రం పక్కకు నెట్టి లేచి లోపలికి వెళ్లాడు కరణం కోటయ్య.

"ఆ అబ్బాయి వచ్చి ఎంతసేపు నిలబడతాడు? అతడు స్కూలుకు వెళ్ళే పిల్లవాడు కదా ! ఆ పెట్టే ముద్ద తొందరగా పెట్టి పంపించగూడదూ?" కోటయ్య వేస్తున్న కేకలు వాకిట్లోకి వినబడుతున్నాయి.

కృష్ణమోహన్ వెనక్కు తిరిగి చావడిలోకి వచ్చేసరికి కోటయ్య పెద్దకూతురు ప్రమీల ఒక పెద్దపళ్ళెంలో పట్టెడన్నం, కాస్త కూర, పచ్చడి పెట్టుకుని ధుమధుమ లాడుతూ వచ్చింది. తండ్రి పెట్టిన చీవాట్లతో కలిగిన కోపావేశం వల్ల వణకుతున్న శరీరంతో గబగబా అడుగులు వేస్తూ దూకుడుగా వచ్చింది. తలవంచుకుని ఓరకంటితో అతడిని చురచురా చూస్తూ పళ్ళెంలో ఉన్నవి జోలిలోకి నెట్టి వెనక్కు తిరిగింది.

"అతను కాసేపు నిలబడితే ఏం ? సన్నగా పిలుస్తాడు. ఎవరూ పలక్కపోతే వెళ్ళిపోతాడు. అన్నం కోసం వచ్చినవాడు కాసేపు నిలబడితే తప్పా ? అతడంత గుర్రమెక్కి వస్తే ఎవరు వణుక్కుంటూ పెడతారు?" తండ్రి మీద విసుక్కున్నది ప్రమీల.

"అది కాదమ్మా, అతడు చదువుకునే పిల్లవాడు. నాలుగిళ్ళల్లో తెచ్చుకుని ఒకచోట కూర్చుని తినాలా ? పుస్తకాలు సర్దుకుని వేళకు స్కూలుకు వెళ్లాలా ? మనం పెట్టదలచుకున్నది ఏదో అతడు రాగానే మర్యాదగా పెడితే ఏం ? మనం పెట్టే ఆ పట్టెడన్నం అతడిని అరగంట నిలబెట్టి, ధుమధుమ లాడుతూ మనసులో నాలుగు తిట్టుకుంటూ పడేస్తే ఏం బాగుంటుంది?" గట్టిగా మందలించాడు కోటయ్య కూతుర్ని.

"అతడి మాట వినగానే పళ్ళెం తీసుకుని వస్తూనే ఉన్నాను నాన్నా. అతను వచ్చి ఎంతోసేపయినట్లూ, ఎవరూ పలకనట్లూ, అతడు అలా వెళ్ళిపోవటమేమిటి బెదిరించినట్టుగా? ఎవరిని భయపెడదామని? ఎవరిని

సాధిద్దామని?" కోపం ముక్కుమీద పెట్టుకొని గబగబా అరచింది ప్రమీల.

"ఒకరిని భయపెట్టాలని కాదు. అతడెంతో అభిమానంగల కుర్రవాడు. మన యింటికి జోలె తీసుకుని రావటమే సగం చచ్చి వస్తున్నాడు. రాగానే పెట్టదలచిన దేదో ఆదరణతోపెట్టి పంపగూడదూ? మీ సొమ్మేమయినా తరిగిపోతుందా?"

"ఏమో నాన్నా, ఏవరో జోలె కట్టుకుని వచ్చిన వాడికి కూడా వణకమంటావు నీవు" తలుపులు ధనధన శబ్దము చేస్తూ వేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది ప్రమీల.

హాల్లో అరుచుకుంటున్న తండ్రీ కూతుళ్ళ మధ్య ఘర్షణ బంతి చెట్లమధ్య నడుస్తున్న కృష్ణమోహన్ చెవిన పడ్డది. రోషమూ అభిమానమూ ముఖంలో పొంగులు వారాయి. గబగబా అడుగులు వేస్తూ కర్రగేటు దాటాడు. జోలెలో ఉన్న అన్నం కూర పప్పు గోడవారగా దులిపాడు విసురుగా. అంతకుముందు రెండు ఇళ్లల్లో తెచ్చుకున్న పదార్థాలు అన్ని ముద్దకట్టుకొని కిందపడ్డాయి. కసికొద్దీ జోలె నాలుగుసార్లు ఝాడించాడు. దానివంక అదొకమాదిరి జుగుప్సతో చూసి మురికి కాలువలోకి విసిరివేసి గంగరాజు వారి వీధి దాటాడు.

ఉదయం తొమ్మిది గంటలవేళ. ఆ చుట్టుపక్కల ఉన్న తోటలోనుండి కూరగాయలు తెచ్చి రాసులుగా పోస్తున్నారు. వాటిని బళ్ళకెత్తి వ్యాపారస్తులు పొరుగూరుకు పంపుతున్నారు. పెరుగు తలమీద పెట్టుకుని ఒయ్యారంగా గొల్లపడుచులు నడుస్తున్నారు. పొరుగూళ్ళకు వెళ్ళి వ్యాపారం చేసేవారు, స్కూళ్ళకు వెళ్ళే పిల్లలు, కార్యార్థులై ఇటూ అటూ తిరిగే జనంతో ఆ వీధిలో క్రమంగా రద్దీ ఎక్కువవుతున్నది. అందరికీ తొందరపనులు – పరుగులాంటి నడకలు. ఆ ఊరు తెల్లవారు ఝామున నాలుగింటికే మేలుకుంటుంది. సూర్యభగవానుడి నడకతో పాటు క్రమంగా సందడి అధికమవుతూ వుంటుంది. ఆ ఊళ్ళో రద్దీగా ఉండే బజార్లు నాలుగు. ఆ నాలుగూ తప్పితే మిగతావన్నీ బద్ధకంగా ఆవలిస్తున్నట్లుంటాయి.

రద్దీ బజార్లన్నీ దాటి కృష్ణమోహన్ విసురుగా గదిలోకి వచ్చాడు.

"వట్టి చేతులతో వచ్చావేమోయ్? ఎక్కడయినా తిని వచ్చావేమిటి?" హోటల్లో భోజనం చేసి వచ్చిన సూర్యం అతడిని అడుగుతూ షర్టు తొడుక్కున్నాడు.

కృష్ణ మాట్లాడకుండా ముక్కుపుటా లెగురవేస్తూ లుంగీ విప్పి పాయిజామా తొడుక్కున్నాడు. మేకుకు తగిలించిన షర్టు తీసి ఒకసారి దులుపుకొని తొడుక్కున్నాడు.

"భోజనం చేసి వచ్చావా అంటే మాట్లాడవేం?" గద్దించి అడిగాడు సూర్యం.

"ఇవాళ ఆకలిగా లేదు" ముఖం తిప్పుకున్నాడు కృష్ణ.

"ఆకలిగా లేకపోతే గదిలోనుంచి ఎందుకు బయలుదేరావు? ఏదీ నా ముఖం చూసి చెప్పు?" విసురుగా వచ్చి రెండు చేతులతో కృష్ణను తన వైపుకు తిప్పుకుని అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు సూర్యం.

తెచ్చుకున్న గాంభీర్యంతో బింకంగా నిలబడ్డ కృష్ణ ముఖంలో దైన్యం తొంగిచూసింది. కళ్ళల్లో నీళ్లు సుళ్ళు తిరిగాయి.

చట్టుక్కున జేబులు తడుముకున్నాడు సూర్యం. "లక్ష్మీపతీ ! నీ దగ్గరేమయినా చిల్లరడబ్బులుంటే ఇట్లా ఇవ్వు" చెయ్యి జాపాడు.

"నోట్ బుక్కులు కొందామని జేబులో పెట్టుకున్నా తీసుకో" జేబులో వున్న చిల్లర సూర్యం చేతిలో పెట్టాడు లక్ష్మీపతి.

"పద. మాట్లాడకుండా నా వెంట నడు" కృష్ణ చెయ్యి పట్టుకుని భోజనం హోటలుకు తీసుకువెళ్ళాడు సూర్యం.

బల్ల ముందరికి రాగానే "నాకేమీ వద్దంటే వినవేం సూర్యం" చేతులు విదిలించుకున్నాడు కృష్ణ.

"ఈ పూటకు నేను చెప్పినట్టు విను. అయినా కడుపు మాడుతుంటే పాఠాలు బుర్ర కెక్కుతాయా? నువ్వు మాట్లాడకుండా నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి". రెండు చేతులతో కృష్ణ భుజాలు అదిమిపెట్టాడు.

కృష్ణకు అభిమానంతోను రోషంతోనూ దేహమంతా కాగిపోతున్నది. సూర్యంతో పెనుగులాడాడు.

"ఏమిట్రా నీ పెనుగులాట? ముందు భోజనం చెయ్యి" వీపు మీద చెయ్యివేసి బలవంతంగా అణచి కుర్చీమీద కూర్చోబెట్టాడు సూర్యం.

రాలబోయే కన్నీళ్ళను కనురెప్పలతో అణచుకుంటూ భ్రుకుటి ముడిచాడు కృష్ణ.

"కడుపునిండా తిను. నేనింత కష్టపడి కూర్చోబెడితే నీవు అర్ధాకలితో లేవకూడదు మరి" కృష్ణ వీపు మీద చెయ్యి వేసి మందలించాడు సూర్యం.

"విస్తరి ముందుకు వచ్చేసరికి నాకు కడుపు నిండిపోయింది సూర్యం. నీవు ఏమీ అనుకోకు" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ లేచాడు కృష్ణ.

"నా కంతా అర్థమయిందిలే. సాయంత్రం స్కూలు నుంచి వచ్చిన తరువాత మాట్లాడుకుందాములే" ఇద్దరూ లేచి హోటలు దాటి గదికి చేరుకున్నారు.

సాయంత్రం సూర్యం ఆలస్యంగా వచ్చాడు. కృష్ణను తనతోపాటు హోటలుకు తీసుకువెళ్ళాడు. బలవంతంగా కృష్ణ చేత అన్నం తినిపించాడు. నేరస్థుడిని పోలీసు వెంట బెట్టుకుని తిరిగినట్లు తిరిగాడు. తాటాకుల చాపమీద కృష్ణ కూర్చుని చదువుకుంటుంటే తనుకూడా అతని పక్కన కూర్చొని పుస్తకాలు తెరిచాడు. కృష్ణ, లక్ష్మీపతి పడుకున్న తరువాత తండ్రికి తను వ్రాసిన ఉత్తరం జేబులోనుంచి తీసి చదువుకున్నాడు.

మహారాజశ్రీ నాన్నా గారికి,

నమస్కారములు. నేను క్షేమంగా ఉన్నాను. నిరుటి కంటే బాగా చదువుతున్నాను. కాని నాకు హోటలు భోజనం సరిపడటం లేదు. మరీ ఆ చప్పటి భోజనం చెయ్యలేకుండా ఉన్నాను. సోడానీళ్లు పోసి వండిన ఆ అన్నం చూడటానికి మల్లెపూలలా ఉంటుంది. కాని ముద్దకు గ్లాసెడు నీళ్ళు తాగవలసివస్తోంది. నా ఆరోగ్యం చెడిపోతుందేమోనని భయం వేస్తున్నది. మీరు బియ్యం పప్పు చింతపండు మిరపకాయలూ మన వెంకన్న చేత పంపిస్తే స్టవ్‌మీద అన్నం కూర చేసుకుంటాను. ఊరగాయలు పంపించండి. ఈ ఊళ్ళో ఉన్నంతకాలం ఇలా వండుకుని తింటేగాని నేను పరీక్ష ప్యాసు కాలేననిపిస్తోంది. తప్పకుండా వెంకన్నతో సరుకు పంపించండి. అమ్మగారికి నా నమస్కారములు. పద్మకు ముద్దులు.

ఇట్లు

మీ ప్రియ కుమారుడు,

సూర్యనారాయణ,

తిప్పి తిప్పి ఉత్తరం చదువుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు సూర్యం. "నాన్న తప్పకుండా పంపుతారు. మరో దోసెడు బియ్యం పోస్తే కృష్ణకు కడుపు నిండుతుంది" కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించాడు సూర్యం.

పక్కమీద వాలేడో లేదో చటుక్కున ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చింది. మరునాటికి హోటలు ఖర్చుకు డబ్బుఉన్నదో లేదోనని చివాలున లేచి జేబులు తడిమి చూసుకున్నాడు. హోటలుకు తను నెలకు ఒక్కసారే కట్టేస్తాడు. లక్ష్మీపతి వాళ్ళ బంధువుల ఇంట్లో నెలకు ముప్పయి రూపాయలు యిచ్చి తిని వస్తాడు. అతడిని గురించి ఏమి బాధలేదు. కాని కృష్ణను గురించే ఆరాటంగా ఉన్నది. కృష్ణ తెలివితేటలూ అతడి చురుకైన బుద్ధీ, అతడి మంచితనమూ చూసినప్పటి నుంచి అతడు తనకు తోడబుట్టినవాడు కాకపోతేనేం తమ్ముడికంటే ఎక్కువని మనుసు కొట్టుకోవటం మొదలు పెట్టింది. కృష్ణా, కృష్ణా అని మనసులోనే ప్రేమతో పిలుచుకుంటూ గాఢంగా అతనిని కౌగలించుకున్నాడు సూర్యం.

జేబులో చెయ్యి పెట్టి డబ్బు పైకి తీసి లెక్కపెట్టాడు. పావలా తక్కువగా వుంది. "రేపుపొద్దున్న తొమ్మిది గంటల వరకూ ఒక్కపావలా పుట్టించలేనా ఏమిటి ? ఇంతమంది క్లాసు పిల్లలు, తెలిసినవాళ్ళు, అభిమానస్తులు ఉండగా ఒక్క పావలా డబ్బులు దొరకవా ? పావలా ఎట్లాగయినా సంపాదించాలి ? పావలా దొరక్కపోతే కృష్ణకు భోజనం లేదు. అతడి కడుపు నకనకలాడుతుంటే తను తినలేడు". ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు సూర్యం.

పావలా... ఒక్క పావలా.. ఎప్పుడో కళ్లు మూతలుపడ్డాయి.

2

దాతలయిన శ్రేష్టి కుటుంబీకులు మార్కెటు దగ్గరగా సేవకదాసు మఠం కట్టించారు. నాలుగు ప్రక్కలా పెద్దపెద్ద గదులూ వాటిముందు విశాలమైయిన వరండాలూ, వాటి మధ్య ఖాళీ స్థలంలో వీరాంజనేయ స్వామి విగ్రహము, దానికొక చిన్న గుడి కట్టారు. వీరాంజనేయస్వామికి నిత్య ధూప దీప నైవేద్య పూజాక్రమమే కాకుండా వైశాఖపూర్ణిమకు పెద్దఎత్తున రథోత్సవాలు జరుగుతూవుంటాయి. ఉత్సవ విగ్రహాలు పాత్ర సామాగ్రులూ రెండు గదులు నిండి వుంటాయి. మిగతా గదులు భక్తులకొరకు ప్రత్యేకింపబడ్డాయి. వీరాంజనేయస్వామి గుడికి వెనుకగా పెద్ద మర్రి చెట్టొకటి ఊడలు దిగి ఉన్నది. దాని నీడ ఆ చుట్టుపక్కల అంతా పరుచుకుని ఉంటుంది. పర్వదినాలుకాక మామూలు రోజుల్లో ఆ వరండాలలో మధ్య ఖాళీస్థలము ఊరికినే ఉంటుంది, మఠాధికారులు అప్పుడప్పుడు పెళ్ళిళ్ళకు అద్దెకివ్వటం కూడా జరిగేది.

అది కార్తీకమాసం. కార్తీకంలో కన్యాదానం చేస్తే మహాపుణ్యమని కార్తీకపురాణం చెబుతున్నది. ఆ నెలలోనే ముహూర్తాలు ఉదయం, సాయంత్రమూ ముమ్మరంగా జరుగుతున్నాయి. రాయవరం దక్షిణామూర్తి కార్తీక మాసంలో జరిగిన ప్రతి పెళ్ళికి హాజరయ్యాడు. నూరు రూపాయల సంభావన మూటకట్టుకున్నాడు. పెళ్ళిళ్ళ తరుణము అయిపోగానే తన మామూలు వృత్తి యాయవారంలోకి దిగాడు. తెల్లవారుఝామున లేచి రాగి చెంబు ఎర్రగా తోమాడు. స్నానం చేసి "సీతారామాభ్యాన్నమః" అంటూ బయలుదేరాడు.

అంగవస్త్రం వల్లెవాటుగా వేసుకుని రాగి చెంబు చేత పట్టుకుని వచ్చిన దక్షిణామూర్తిని చూసి "శాస్తుర్లూ" అన్నాడు దేవాలయ ధర్మకర్త అచ్యుతరామయ్య.

"ఏం బాబు? ఏం సెలవు?" అన్నాడు చేతులు జోడించి దక్షిణామూర్తి.

"ఈ చెంబు తీసుకుని పొద్దునే అందరిళ్ళకూ వెళ్ళి లేదనిపించుకోకుండా ఒక ఉపాయం చెప్పనా ?" దక్షిణామూర్తి ముఖంలోకి చూసాడు అచ్యుతరామయ్య. "చెప్పండి బాబూ చెప్పండి, ఎన్ని ఇళ్ళు తిరిగితే శేరు బియ్యమవుతాయి బాబూ? మరొకదారిలేక ఎక్కడా గతిలేక ఈ చెంబు వృత్తికి దిగాను" అన్నాడు తలవంచుకుని.

"మా వర్తకుల పిల్లలను మీ దగ్గరికి పంపిస్తాము. అక్షరాభ్యాసము చేసి అయిదు బడులు చెప్పండి. మీకు వచ్చిన లెక్కలన్నీ నేర్పండి. పెద్దబాలశిక్ష ముగించండి. పిల్లకి ఐదు రూపాయలవంతున నేను ఇప్పిస్తాను. మీరు

అక్షరాభ్యాసము చేసినప్పుడు మీకు కట్న కానుకలు సమర్పిస్తారు. నేను చెప్పినట్లు చేస్తారా?” అన్నాడు తర్జని ఆడిస్తూ అచ్యుతరామయ్య.

“బాబ్బాబూ ! అంతకంటే నాకు కావలసినదేమున్నది? ఈ పేదవాడికి సేటుగారి పంచలోనే వంట, పడక అంతాను. మరి ఈ పిల్లలందరిని ఎక్కడ కూర్చోబెట్టుకోను ?”

“నేను చెప్పేది సాంతంగా వినండి. మా వర్తకులలో కొందరు సేవకదాసు మఠానికి ధర్మకర్తలు. మఠం వరండాలో పిల్లలను కూర్చో పెట్టుకోండి. ఈ ఏర్పాటు మీకు నచ్చితే నేను సాయంత్రానికల్లా సిద్ధం చేస్తాను”.

“బాబూ. ఇవాళదేవుడు నన్ను అనుగ్రహించి ప్రత్యక్షమయి ఏం వరం కావాలో అడుగు అన్నట్లుగా ఉంది. మీరు పదికాలాలపాటు సిరిసంపదలతో తులతూగాలని కోరుకుంటాను. పేదవాడిని – అంతకంటే యింకేం చెయ్యగలను?” నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో తలకు దోసిలి కట్టాడు.

“చెయ్యి పట్టండి” అచ్యుతరామయ్య దక్షిణామూర్తి శాస్త్రి చేతిలో పావలా కాసు పెట్టాడు.

ఆయన దాన్ని కళ్ళకు అద్దుకుంటూ “బాబూ వెళ్ళి వస్తాను” వెనక్కు అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళి దరవాజా దగ్గర మలుపు తిరిగాడు.

వైకుంఠ ఏకాదశి రేపనగా అచ్యుతరామయ్య ఇరవై మంది పిల్లలను తీసుకువచ్చాడు. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు రాహూకాలం దాటిన తరువాత పిల్లలు తీసుకువచ్చిన పూజా ద్రవ్యాలతో విఘ్నేశ్వరునికి సరస్వతీ విగ్రహానికి పూజలు చేయించాడు. పిల్లలందరూ గురువుకు దక్షిణ తాంబూలాలు సమర్పించారు. ఆ పూట పదిమందికి అక్షరాభ్యాసం చేశాడు దక్షిణామూర్తి శాస్త్రి.

ఉదయం పొద్దుపొడవక పూర్వమే లేచి సంధ్యావందనాదులు తీర్చుకొని ఉతికిన ధోవతి కట్టుకొని సన్నటి ఉత్తరీయం వల్లెవాటు వేసుకొని సేవకదాసు మఠంలో వరండామీద గోడకానుకుని, ధ్యానశ్లోకాలు వల్లించుకుంటూ ఉంటాడు. ఎనిమిది గంటలు కొట్టేసరికి ఒక్కొక్క విద్యార్థీ వచ్చి ఆయనకు పాదాభివందనం చేసి పరచిన చాపలమీద కూర్చుంటారు. ఉదయం ఎనిమిది గంటల నుండి పది గంటల వరకూ తిరిగి మధ్యాహ్నం రెండు గంటల నుంచి నాలుగు గంటలవరకూ స్కూలు నడుస్తుంది. తరువాత పిల్లలను జాగ్రత్తగా బైటికి పంపించి తన ఇంటికి చేరుకుంటాడు శాస్త్రి. ఆ చుట్టుప్రక్కల ఉన్న ఇళ్ళకు పిల్లలు క్షేమంగా రెండు నిమిషాలలో చేరుకునేవారు.

శాస్త్రికి సంగీతజ్ఞానము ఉన్నది. కొన్ని కీర్తనలు కృతులు కూడ శాస్త్రయుక్తంగా గానం చెయ్యగలడు. పాఠశాల పెట్టిన కొద్ది రోజులకే శాస్త్రి గారి సంగీతజ్ఞానం సంగతి పిల్లల తల్లిదండ్రులకు తెలిసింది. ఇంటికి పిలిచి ఆడపిల్లలకూ భార్యలకూ సంగీతం చెప్పమని అడిగారు. ఇంటికొక హార్మోనియము కొనుక్కున్నారు.

కృష్ణార్పణమస్తు అంటూ శాస్త్రి సంగీతపాఠాలు కూడా చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు. అప్పటినుంచీ ఆయన భార్య పుష్పవతమ్మ కాస్త ఒంటికి నిండుగా చీర రవిక ధరించటమూ, దంపతులిద్దరూ కడుపునిండా తిని త్రేన్చటమూ మొదలయింది. ఆయన జీవితంలో అప్పటి నుండి అదృష్టం కలసి వచ్చిందన్న నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది.

ఈ విధంగా ఆయన దగ్గర పెద్దబాలశిక్ష, గజేంద్రమోక్షం, కృష్ణశతకం, బాలరామాయణం చదువుకుని హైస్కూలులోకి వచ్చిన మొదటి విద్యార్థి సూర్యనారాయణ. సెలవుల్లో ఇంటికి వచ్చినప్పుడు మొట్టమొదట పంతులు గారిని దర్శించి ఆయన ఆశీర్వచనం తీసుకుంటాడు. డిసెంబరు సెలవులకు ఇంటికి వచ్చాడు సూర్యం. బస్సు ఆ పూరు చేరుకునేసరికి రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది. ఆ రాత్రివేళ పంతులుగారి దగ్గరికి వెళ్ళలేక ఉదయమే స్నానం చేసి వెళ్ళాడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=668

*** * ***

Read more books of Illindala Saraswati Devi @

http://kinige.com/kbrowse.php?via=author&id=197